

örömhírlap

A Főit-Központi Református Egyházközösség Folyóirata

Isten ölelésében

TARTALOMJEGYZÉK:

Megjelent Isten	1
Evangelizáció	3
Bizonyságtétel 1.	5
Bizonyságtétel 2.	9
Anyakönyvi hírek	10
Berekfürdő	13
Szolgálat	15
Bizonyságtétel 3.	17
Gondolatok	18
Óvoda	19
Imatémák	19
Hirdetések	20

Kígyózó, végeláthatatlan jármű-forgalom a bevásárló központokhoz közeli főutakon, vagy csak úgy egyáltalán a fővárosba vezető utakon és ünnepi sorbaállás az üzletekben. Szólnak a hírek, érkeznek az üzenetek, „pittyennek” a vonalkód leolvasók, a telefonok, megosztódnak – és megosztanak – a posztok, s a körülöttünk folyton zsongó világ folyamatosan követeli a figyelmet, és a karácsonyi hangulat kedvéért becsempészi a zeneipari termékek ilyenkor szokásos andalító dallamait.

A pénztár előtti várakozásban egyszer csak megütötte a fülem a mögöttem álló két férfi beszélgetése:

- Sajnos, most éppen hadiállapot van a szüleimnél. – Kezdte a mélyebb hangú úriember.
- Miért mi történt? – kérdezte érdeklődve a másik.
- Összevesztek, mert apu nagyon elhagyta magát. Nem csinál semmit a ház körül, meg a házban sem, csak a főzés és a tévé érdekli. Viszont attól meg sajnos hízik rendesen és romlik az egészsége. Anyu meg az az aktív életvitelű, aki nyugdíjas létére még dolgozik és állandóan tesz-vesz. Így nehezen viseli, ha valaki mellette nem tartja a tempót vele. Előkerültek a régi sérelmek, régóta dédelgetett sértettségek és alaposan egymás fejéhez vágták ezeket. Majd apu lezárta azzal, hogy „annak örülnél, ha már a temetőben lennék...” Sajnos valószínűleg rányomja a bélyegét majd ez, az idei karácsonyra. Bár lehet, apu le tudja cserélni a régi autóját egy kicsivel újabbra és akkor talán megenyhülnek, esetleg kibékülnek. Mert ott lesz egy új dolog, aminek mind a ketten örülnek és elvonja figyelmet a konfliktusról...

Nem éppen emelkedett hangulatú adventi történet az ünnepi forgatagban.

Nem tudni, hogyan és miként oldódik fel a szembenállás a két nyugdíjas között és lesz-e bocsánatkérés, megbocsátás úgy, hogy a sérülés nem erjed tovább a lélek mélyebb rétegeiben az újabb kitörés idejéig. Ameddig a fiatalabb autó varázsa tart...

Vagy lesz még utána is trükk, ideig-óráig felülírni a valóságot a kiüresedéssel, rosszindulattal, sérüléssel, sértettséggel, sok-sok bűnnel járó **tünetegyüttes jeleit látszólagosan semlegesíteni.** A beteggé váló lélek segélykiáltását elnyomni valamilyen gyógyhatású placeboval, bizonytalan lábon álló béke fabrikálásával, „ahogy a világ adja”.

Egy kicsinyke emberi morzsája a mindennapoknak. És itt már

lehet, nem is csak a történetben szereplőkről szól ez a néhány mondatos helyzetleírás, hanem akár rólad, rólam, rólunk. Hiszen a hétköznapiakban előforduló sűrűlódások mindenkire hatnak. Sajnos a keresztyén hívő embernek is bizony ott van egy sebezni kész „kiskész” a lelkünk-elménk farzsebében, és a beszéden, a nyelven keresztül tud sebeket okozni.

Nyilvánvaló, hogy konfliktusra, félelemre, aggodalomra rezonáló világban élünk, de rövid elemzésen túl véletlen sem szabad ezt a fókuszban tartani. Mert nem ilyenek teremtetten az Úr a világot. A Tőle elszakadt emberi megoldások halmaza az a sok káros jelenség, amit felsorolni sem lehet. **Visszont a végtelen szeretet, amellyel jelen van, az az egyszerű halandó számára szinte felfoghatatlan.**

„Ne féljete, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus...” (Lk 2,10-11) Hirdette az angyal a pásztoroknak 2025 évvel ezelőtt, s ekkor nagyot fordult a világ. **Mert Jézusban megjelent az üdvösség, az örök élet ígérete,** lehetősége. A megszületett kisgyermekkel a földi siktól elváló mennyei sik valósága életre kelt.

A világi módszerek hitványságai, tökéletlenségei, a lehúzó, kárhozatra húzó bűnök, **a tákolt emberi szerencsétlenkedés felett, Krisztus által újra megjelenhetett az Isten.** Divatos szóval élve: kapcsolódni akart és akar szeretett teremtményével, az emberrel, Krisztuson keresztül. Veled, velem, mindannyiunkkal.

Megeleveníteni a szívet, a lelket, azon keresztül a testet. Gyógyítani szeretne. **A földi léten túlmutató értelmet és célt adni.** A szorongástól, a félelmetől, az aggodalmaktól és a felsorolhatatlanul sok örökölt, velünk hozott rossz tulajdonságoktól megváltani, megszabadítani, s felszabadítani másokat szeretni. Isten tulajdonjogot szeretne felettem, a szívem felett, még a farzsebekben

rejtegetett kiskések felett is, hogy ne sebezzen meg másokat és azzal még inkább saját magamat. A hadiállapotok felszámolását szeretné és bocsánatot adni az irgalomért esedezőnek. Helyreállítani szeretne, a helyemre, helyedre állítani. Átölelni, hogy „éljen bennünk a Krisztus”.

Az Isten munkájának kis szeletét Bolyki László: *Kegyelem és Kalmárszellem* c. könyvéből kiemelt részletével szemléltetném:

„...Hogy mit is jelent a páli mondat második fele, az „ÉL BENNEM A KRISZTUS” kifejezés:

Augiász istállójának története igen jól szemlélteti miképpen képzeljük el az élő víznek folyamait, annak munkáját. A görög mitológia szerint Augiásznak rengeteg jószág, hatalmas csordája volt, az istállója ugyanakkor olyan mocskos volt, hogy a bűze beborította egész Peloponnészt. Héraklész följánlotta Augiásznak, hogy egy nap alatt kitakarítja az irgalmatlanul koszos, büdös istállót, ha cserébe nekiadja a csorda egytizedét. Augiász azonnal belement az üzletbe. Múltán gondolkodta, hogy egy ekkora méretű istállót lehetetlen kitakarítani egy nap alatt. A furfangos Héraklész remek módszert agyal ki: az alapzatot áttörve bevezette az istállóba a két közeli folyó vizét, és ásott egy árkot, amelyet a szennyvíz elvezetésére szolgált. Így a hatalmas mocsok nem emberi erő, hanem a természet erejének felhasználása által távozott az istállóból. Héraklésznek csak annyi dolga maradt, hogy beletúrja a trágyát a csatornába, ám a szenny kihordását megoldotta a folyóvíz ereje. Aligha kell magyarázni az analógiát, néhány szóval mégis járjuk körül a történet jelentését. A rettenetesen koszos és bűzös istálló igencsak alkalmas a spirituális sebekről szenvedő emberi szív megjelenítésére, miként az istálló kitakarítása is lehetetlennek tűnik emberi erővel, ahogy a szív esetében látjuk. Héraklész megoldása kifejezetten spirituális jellegű, amennyiben lényege ez: „NEM ÉN takarítom ki az istállót!” Sőt, magát a jézusi tanítást is megelőlegezi, hiszen a „NEM ÉN” után az élő

víz folyamainak munkája következik.

A Róma 5,5-ben pontosan ezt a helyzetet írja le Pál, amikor így fogalmaz: „szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.”

Erre szeretne minket hívni kegyelemből, szeretete által az Úr Jézus. *Elek István*

Fuss az életedért!

Ezzel a biztató címmel jött közénk Aszódról Rápolty Dávidné lelkész, akit már megismertünk a női csendes napi szolgálatán keresztül. Megragadó kedves személyiségén keresztül küldött most is Isten fontos üzenetet Szentlelke által számunkra az evangelizáció négy napján.

Vasárnap délelőtti istentiszteleten: Bemelegítés címmel indult a sorozat, aminek vezérfonala a **Zsid 12,1-2** volt: „Ezért tehát mi

is, akiket a bizonyágtevőknek akkora felleget vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkörményező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztest, és az Isten trónjának a jobbára ült.”

Jézus főpapi imájának válogatott verseiből is felolvastott, ahol Urunk rábízta az Atyára azokat, akiket neki adott, hogy szentelje és őrizze meg őket a világban. Nagyon szükséges mintanyiunknak többször is elolvasni Jézus imáját, hogy ne lankadjon meg a hitünk Őbenne.

A Biblia sok képet használ és biztat az „Életpálya” megfutására. Fontos tudni, hogy erre a pályára azokat állítja Isten, akik már

az Övéi és hiszik és tudják: Krisztus várja őket a célban az általa elkészített örök élettel. A legtöbb ember csak földi célokért fut, amik csak a földi életükben ideig-óráig adnak örömet, és ha elérik, újra ott az üresség érzete. Gondolunk-e arra, akár még fiatalon is, ha hirtelen ki kell ebből a földi testből költöznünk, hova érkezünk meg? Ha nem a

Jézushoz érkezés a célunk, akkor céltalan a pályafutásunk annak ellenére, hogy mennyi jót tettünk, mennyi becsületesség van bennünk. A célra álláshoz kell az újjászületés, a Szentlélek munkája, hogy felgerjessze bennünk a Krisztus iránti szeretetet, hogy Őerte fussunk. Fontos az elhívás a földi pályánkhöz, elkérni Tőle a küldetésünket és a hozzá való erőt. Isten előtt ugyan egyenrangúak vagyunk, mint hívó diák, orvos, tanár, kétkezi munkás stb. – kit miben hív el az

Úr, de az Ő dicsőségére nézve töltsük napjainkat. Jézusra nézzünk, aki mindig az Atya akaratát keresve tette a dolgát.

Bemelegítés kell a futáshoz, mert különben az inak, izmok sérülnek, ugyanígy sérülünk mi is, ha úgy indulunk a napnak, hogy kihagyjuk Istent a napi programunkból saját erőnkre támaszkodva. A Szentlélek tüze kell, hogy bemelegítsen bennünket, és ennek a tűznek ápolására, fenntartására, a Vele való szoros kapcsolatra, igeolvasásra és imádságra van szükségünk. A Krisztussal való kapcsolatunk mélysége határozza meg a szolgálatunk, futásunk milyenségét, akár férj, feleség, szülő, gyermek stb. hivatásunk mivoltát.

Hétfőn: A start vonalnál voltunk gondolatban. **1Pt 1,18-19:** „Nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyái-

toktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a véren.” A startvonalnál le kell minden felesleges ruhát venni, hogy könnyebben lehessen futni. A hívő életben is így van, a ránk nehezedő terheket: a saját felvett sérelmeket, bántásokat, haragot, önmagunkhoz való jogunkat Jézus elé letéve, ott hagyva tudunk startolni. A bennünk lévő bűnök, mint a tisztálkodás nélküli test, a szennyes ruha, úgy bűzlenek, hogy a körülöttünk élők jobban érzik, mint mi, akik hozzászoktunk már. Az Ő gyermekeinek Jézus jó illatát kellene árasztaniuk, ezért fontos a lelkünk tisztán tartása. Vannak örökölt és örökített bűnök, traumák, rossz beidégződések, szokások, amiktől szintén meg kell szabadulnunk, ez sem megy magunktól, ezt is meg kell vallani az Úrnak, hogy generációról-generációra örökített bűnöket kapunk, hordozunk, okkult kötöttségeket, agresszióra, dűhre való hajlamot, önzést, szeretetlenséget, rossz szülői mintákat. Ezekről saját erőből nem tudunk megszabadulni. Teremtettségünkől fogva szolgaságra születünk. A bűnesetkor az Istennel való kapcsolatunk, vele való szövetségünk megszakadt, az ember a Sátán szolgaságába került, Ő uralja életünket mindaddig, amíg Isten Jézushoz nem vezet bennünket. Addig csak azt látjuk, tennénk ugyan a jót, de a Sátán uralja életünket és egyre mélyebbre taszít, és aki nem kiállt segítségért, benne marad. Jézus lemerült ebbe mocsárba, egészen a pokolba, hogy az ember bűnét, istentelenségét levigye a pokol mélyére. Isten nincs benne az életünkben addig, amíg azt a váltságot, amit Jézus vére által szerzett nekünk embe-
reknek, el nem kérjük és el nem fogadjuk Tőle. Felszólít: „Béküljetek meg Istennel!” Valljam meg, hogy bűnös vagyok, vigyem elé a bűneimet és fogadjam el a megváltást, hogy elszakadjon a bűnös örökség, amibe beleszületünk, és tovább ne átkot, hanem áldást örökítsek, amit az őt szeretőknek rendelt ki Isten Jézus által. Jézus a jele és pe-

csétje, hogy az életünk szabad lehet minden megkötöttségtől. Ő új örökséget ad nekünk és új szövetségre lép velünk. Így álljunk teher nélkül minden nap a startvonalra.

Kedden megnéztük: Milyen a pálya? Lk 4,1-13. Láthattuk Jézust a földi pályán. Már a legelején megkísértette az ördög, és ott lesz végig a mi földi futásunk alatt is, ahogyan Jézust is végig kísértette haláláig. Láthattuk, hogyan védte ki a támadást, mindig Isten szavával, Igéjével válaszolt. Mi ismerjük-e annyira a Bibliánkat, hogy aktuális helyzetünkben Szentlelke által eszünkbe juttatja az Ő szavát, ami megállíthatja az ellenünk támadó ellenségeinket. A Sátán jobban ismeri a Bibliát mint mi, és ki tudja forgatni alattomosan (mint a bűnesetnél) Isten szavát. Ezért kell egyre jobban ismerni, tanulmányozni bibliánkat, hogy észrevegyem a Sátán sűgását, szavát: „Tedd meg, ez még nem bűn!” A Sátánnak olyan eszköze lehet a vágy, vágyaink, amit jól ki tud használni, ha nem vagyunk résen. Vizsgáljuk meg mindig vágyainkat, Jézus segít, hiszen Ő is megfutotta ezt a pályát, és neki is lehettek vágyai emberi testében, átérzi küzdelmeinket, segíteni akar az önmegtagadásban is. Isten engedi ezeket a kísértéseket, próbákat, és hit próbává akarja tenni, amiben edzettekké válhatunk.

Szerdán tanácsot kaptunk: Hogyan fussak? Zsid 12,1-2. Az Ige azt mondja, hogy állhatatosan, kitartóan, hűségesen Jézusért, akit szeretünk, és Szentlelke segítségével. Az Úr határozta meg életpályánk hosszát, milyenségét, Ő helyezte el rajta áldásait, segítségét, hogy megérkezhessünk hozzá. A mi feladatunk, hogy ebbe a segítségbe belekapaszkodjunk, mert lesznek rajta nehezített szakaszok is, mint szereteteink elvesztése, egészségünk megromlása, házassági, megélhetési válságok, amikor elhomályosodik a cél és feladnánk futásunkat. Kapaszkodjunk belé, Szentlelke erejébe, biztatásába: „Tedd meg a következő lépést!” Minden kis engedelmességet megáld Isten és megerősít. Em-

lékezzünk, hogy Jézus tenyerébe metszett bennünket és szüntelenül Isten előtt esedezik értünk.

Pihenést is rendelt ezen a pályán, hiszen a teremts után Isten is megpihent és Jézus is, sőt pihenni küldte a tanítványait is. Tudjunk mi is pihenni, feltöltődni, erőt gyűjteni a következő szakaszra. Testvéreket, gyülekezetet adott mellénk a futásban egymás biztatásához, erősítéséhez, hogy Szentlelkével bennünk, közöttünk segítsen elérnünk a célba, ahol Jézus a győztesek koronájával és örök élettel várja a megérkezőket. Nem kell félni, rettegni a haláltól annak, aki Jézusra nézve futja be ezt az életpályát.

Bennem is ezt végezte el Urunk, hogy élepszakaszom vége felé közeledve várhatom, hogy célba érve átölhessem Uramat, akit itt még csak lelkemmel ismerhetek, szerethetek, de odaát majd szemtől szembe.

Biztatok mindenkit, aki még nem hallgatta meg az evangelizációt, tegye meg, először vagy újra, az internet jó lehetőségét kihasználva erősödjön meg lélekben.

Áldást, békességet!

Forgács Sándorné

Áldásokkal telve

Ima: Uram köszönöm, hogy Te méltónak találsz arra, hogy most rólad szóljak, rólad tegyek bizonyosságot és hirdessem a Te megtartó szeretetedet. Kérlek, adj most nekem szavakat, és adj nyitott füleket és szíveket. Ámen!

Egy olyan Igével szeretném kezdeni, ami kedves nekem, már többször is előjött az életem során, amikor meghatározó dolog történt az életemben.

„Ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltetek.” (Fil 2,15-16)

Zsendej Tihamér vagyok, egy kárpátaljai kis magyar faluban Szőlősgyulán születtem 1987-ben, református családban. A családom református, de nem volt élő hitű, inkább vallásos: tartottuk a szokásokat, hagyományokat, eljártunk ünnepnapokon a templomba,

néha a vasárnapi istentiszteletre is. A nagyszüleim nem tudom, hallottak-e Krisztus megváltásáról és a bűnbocsánatról, viszont van, ami máig megmaradt bennem, ahogy nagyapám, az ágyán ül és olvassa a Bibliát, vagy hallgatja a rádióban az istentiszteletet. Ez annyira megmaradt, hogy most is gyakran eszembe jut, és arra gondolok, **nem mind-egy, mit látnak tőlünk a gyermekeink, unokáink, milyen örökséget hagyunk rájuk.**

Általános iskola után a Nagyberegi Református Líceumban folytattam a középiskolát, az evangéliumról és Krisztus szabadításáról is itt hallottam, azt hiszem először úgy, hogy az meg is fogott, megmaradt bennem. Itt egy áldott közösségbe kerültem, ahol rengeteg evangelizáción, bibliaórán vehettem részt, pedig én csak egy jó iskolát kerestem. Az osztály vezérigéje volt a fent olvasott igevers a *Filippi 2*-ből. A liceum bentlakásos volt, és csak minden második hétvégén mehettünk haza, így az ott eltöltött három év meghatározó volt mind a személyiségemre, mind az Isten képemre nézve: nagyon sokat tanultam itt az Úr Jézusról, de itt még ez csak keresés és ismeret volt.

Ballagáskor mindenkit megáldottak egy igeverssel, engem a *Filippi 2,15-16*-tal.

2005-ben sikeres felvételit tettem az ELTE programtervező matematikus szakára. Elkezdődött az egyetemista élet, minden jó és rossz tulajdonságával együtt. Kikerültem abból az áldott közezből, amiben 3 évig voltam a líceumban, kis faluból a nagyvilágba. Sajnos itt már kevésbé figyeltem Istenre, lassan elmaradt a naponkénti igeolvasás, vagy, ha olvastam is, csak este átfutottam; az ifikre is egyre ritkábban jártam, de azért még vizsgák előtt, ahogy azt kell, lehajtott fejjel kértem az Isten segítségét, utána meg éltem az életem.

2008. március 26-án este, a húsvéti szünnet után indultunk vissza egy barátom autójával Budapestre. Tunyogmatolcsón, Mátészalka és Fehérgyarmat között az autó, amiben

ültem egy kanyarban kisodródott a szembe sávba, és pont szembe jött egy autó. Balesetünk lett. A tűzoltóknak kellett engem kivágni az autóból: először Fehérgyarmatra szállított a mentő, majd miután ott látták, hogy nagyobb a gond, mint amit el tudnak látni, ezért újra beraktak a mentőbe és továbbvittek Nyíregyházára a Jósa András kórházba.

Két helyen tört el a medencecsontom, és pár belső sérülésem is volt. Hála az Úrnak, a többiek kisebb sérülésekkel megúszták bordarepedéssel, agyrázkódással, de nálam egy kicsit több lett.

Istennek hála jó kezekbe kerültem, utólag tudtam meg, hogy a sebész, aki akkor volt ügyeletben és összerakta a medence csontomat, elég jó ebben a típusú operációban, többek között neki is hasonló sérülése volt, kicsit bicegve is járt.

Több műtétem volt, ameddig mindent helyre tudtak rakni, de Isten végig kirendelte, hogy akik ott voltak orvosok, a lehető legjobb munkát végezzék.

Mindeközben én ott voltam teljesen egyedül, egy ismeretlen helyen, néha magamnál voltam, néha nem. Még mielőtt bevittek

operálni, egy ápolónak el tudtam mondani a szüleim telefonszámát, és ő értesítette őket akkor éjjel, és még én is tudtam velük pár szót váltani. Azt tudni kell, hogy akkor még csak vízummal tudtunk Magyarországra utazni, nekik pedig pont lejárt. Korán reggel a beregszászi konzulátus előtt várták, hogy nyissanak a konzulátus, és hála az Úrnak, kaptak is vízumot, és még aznap dél körül ott tudtak lenni a kórházban, ami akkoriban nekünk hihetetlen volt, annyira lassan ment a vízum ügyintézés, határ ellenőrzés.

Több napig feküdtem az operáció utáni őrzőben, mire le tudtak vinni az osztályra. Köz-

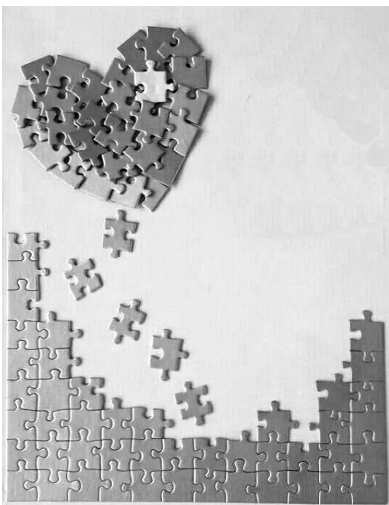
ben sajnos többen is meghaltak körülöttem, ami elég mély nyomot hagyott bennem. Az egyik beteg, aki eltávozott, az osztályvezető orvos édesanyja volt, aki emiatt annyira elérékenyült, hogy megengedte anyumnak, hogy éjszakára is ott maradjon mellettem, ami akkor nagyon megnyugtató.

Mindez nem a véletlen műve, az én Istenem végig vigyázott rám!

Utólag megtudtam, hogy a volt gimis barátaimnak, tanárainknak hála, több számomra ismeretlen kárpátaljai gyülekezetben, ifiben is imádkoztak értem és Isten meghallgatta őket.

Szuper dolog, hogy az ágyam mellett volt egy Biblia, az Igére nem emlékszem, amit akkor olvastam, csak arra, hogy amikor már kezdtem jobban lenni, elővettem és beleolvastam.

Nagyjából egy hónapot töltöttem a kórházban, májusban engedtek haza. Ezalatt újra tanultam mozogni, felülni, járni. Még mankóval mentem haza, és még otthon is több hónap volt, mire egyedül járni tudtam, mindezt 21 évesen. Érdekes módon ekkor nem volt bennem

szomorúság, féltem a jövőtől, de valahogy tudtam hogy megoldódnak a problémák.

Sajnos az egyetemre nem tudtam visszamenni még ősszel sem Budapestre, ezért az lett a terv, hogy beiratkozom az ungvári egyetemre matek tanár szakra, mivel infó nem volt. A 2,5 év ELTE tantárgyakból beszámítottak 1 évet. Levelező tagozaton folytattam, és így lettem hivatalosan matek tanár.

Közben történtek jó dolgok, áldások is az életemben.

A balesetem annyira megérintette a szüleimet, hogy mindketten elkezdték Istent keresni, és néhány év múlva át is adták az

életüket Krisztusnak. Ma mindketten aktívan szolgálnak. Apum az Evangéliumot Minden Otthonba szolgálat kárpátaljai önkéntese, koordinátora, presbiter. Anyum az oviban hittanórákat, vasárnapi iskolai alkalmakat tart, bibliaórát vezet.

Más áldás is jött az életembe, közvetlenül a baleset előtt ismertem meg otthon Diát, akivel később újra elkezdtünk beszélgetni: részben együtt jártunk egyetemre is, és nem áru-
lok el titkot azzal, hogy azóta is együtt vagyunk.

Aktívan részt vettem a gyülekezeti életben otthon, viszonylag fiatalon 2012-ben presbiterre választottak, de **az életemet csak 2013 nyarán tettem le Krisztus elé, itt kértem és kaptam új életet** egy testvér segítségével.

2014-ben összekötöttük az életünket, ma pedig itt vagyunk, Isten két gyönyörű gyermekkel áldott meg minket, és örömmel gazdagít nap mint nap.

Itt még nem állt meg az Isten gondviselése az életemben, bár maradtak maradandó sérülések, pl. nem szabad nehezem emelnem és egyik lábam kicsit gyengébb, hosszabb, mint a másik, viszont Isten elrendelte, hogy ne kemény fizikai munkával kelljen keresni a kenyerem. Elkezdtem esküvői fotózással és videózással foglalkozni, viszonylag jól is ment, de 2014-15 környékére sikerült eljutni oda, hogy már teljesen kezdtem kiégni a munkától és vágytam rá, hogy inkább mással foglalkozzam. Igazából fotózni szerettem volna, de nem embereket.

Egyik otthoni lelkész, Pocsai Sanyi bácsi mondta egyszer viccesen, amikor beszélgettünk, hogy reméli, most hogy megnősültem, valami rendes munka után nézek. Ez akkor vicces volt a részéről, de rá kellett jönnöm, hogy nem akarok minden hétvégén távol lenni a családtól, és nem tudom elképzelni, hogy 10-20 év múlva is ezt csináljam. Akkoriban szombat reggel elmentem, és legtöbbször vasárnap hajnalban, reggel értem haza, aludtam pár órát, de aznap és néha még hétfőn is használhatatlan voltam.

Ekkor adott Isten egy lehetőséget 2015 nyarán: egy hetes ingyenes programozóképzés jött velem szembe a Facebookon, teljesen ismeretlenül jelentkeztem rá, rábízta Istenre. Az egyhetes gyorstalpaló után volt egy kisebb teszt, majd 2-3 embernek állást is ajánlottak, többek között nekem is. Ekkor nem tudtuk, mit tegyünk, mert előtte 1-2 hónappal tudtunk meg, hogy Dia várandós Eszterrel, januárra vártuk őt.

Sokat imádkoztunk, külön és együtt is. Gondolkodtunk, hogy mit tegyünk. Isten ekkor József történetét hozta elélem többször is. Majd döntöttünk, elfogadom a munkát, költözöm, de egyelőre egyedül, aztán majd meglátjuk. Itt Budapesten nem ismertünk senkit, nem voltak rokonok, barátok, otthon már volt orvos, szülői segítség. Nagyon nehéz volt az első pár hónapban, sokan nem is értették, hiszen látszólag otthon is megvolt, ami kell, család, munka, de Isten megáldotta ezt a kivonulást.

Közben megszületett Eszter, és a keresztlőjén újra a *Filippi 2,15-16* ígevers szólt hozzám.

Hétvégén ingáztam Gyula és Budapest között, egészen szeptemberig, amikor rábeszéltem Diát, hogy csak egy-két hétre jöjjön fel a 9 hónapos Eszterrel az albérletbe. Ez olyan jól sikerült, hogy a következő hazautazáskor bepakoltuk, amit még tudtunk a Sharanba, és azóta sem akarunk megint szétszakadt család lenni. Isten itt is elkészítette a lehetőséget és adott erőt, amikor kellett.

Jelenleg is szoftver fejlesztőként dolgozom egy német cégnél, nagyrészt otthonról, ami megadja azt a rugalmasságot, hogy sokat legyenek a gyerekekkel, reggel és este tudom hozni-vinni őket az oviba, suliba. Sokszor úgy érzem, hogy Isten ezzel kárpótolja azt az időt, amit külön töltöttünk, amikor ingáztam heti szinten több száz kilométert.

2017-ben költöztünk Mogyoródra. Egy év házkeresés után találtunk rá a házunkra, amivel sok volt a munka, de végre a miénk volt.

Amikor elkezdődött a háború, akkor

értettem meg igazán, hogy mennyire gondviselő volt Isten azokban az első időkben, amikor kiköltöztünk, és bár nehéz volt, de neki már akkor gondja volt a családjunkra. Megáldott minket egy házzal, ahol vendégül tudjuk látni a családot, nagyszülőket, testvéreket. El tudjuk szállásolni őket, amikor itt vannak. Amikor kellett, itt voltak építeni, most pedig együtt tudjuk használni. Remélem áldássá tudunk lenni feléjük ezzel. Sokszor gondoltam arra, hogy bár nem vagyok József, de Isten a nehéz időkre ide helyezett minket előre, hogy a családjunknak tudjunk segíteni, amikor szükség lesz rá. És hogy kerültünk ide a gyülekezetbe?

Egyik alkalommal, amikor otthon voltunk, megint Sanyi bácsival beszélgettünk, aki megkérdezte, hogy vagyunk, hogy érezzük magunkat itt Magyarországon, sikerült-e beilleszkedni, milyen a gyülekezet, ahova járunk. Elmondtuk, hogy inkább csak „járógatunk“ gyülekezetbe itt-ott, de még a gyülekezetünk az otthoni gyulai, ahová kb. 1,5-2 havonta tudtunk hazamenni. Ekkor nagyon határozottan ránk szólt, hogy tessék eljönni ide a fői gyülekezetbe, mert ez egy élő gyülekezet. És ki merne neki nemet mondani. Mennyire igaza volt.

Annyi áldást kaptunk itt:

- Dia itt kapott új életet a Keresztkérdések sorozat végén, a gyülekezet elé ki is állt bizonyosságot tenni, ami nekem is áldott megnyugvást adott;
- Dani fiunkat itt keresztelték meg;
- A gyerekek részt vehetnek az ovi és a gyülekezet szeretetteljes életében;
- Engem megtisztelt a gyülekezet azzal, hogy presbiterré választott, számomra meglepő módon. Be kell vallanom az eszem azt mondta: két kisgyerekünk van, a nagyszülők

pedig 300 km-re, nem tudom ezt a szolgáltatást vállalni, és egyébként is alkalmatlan vagyok rá, hisz nem is vagyok helyi, alig ismerem az embereket. Én rábízta, hogy legyen meg az akarata.

Közben találtunk egy olyan testvéri közösséget, akikkel havonta összejövünk egy 3-4 órás bibliaórára, beszélgetésre, a gyerekek együtt tudnak játszani egy másik helyszínen, így házaspárként tudunk résztvenni az alkalmon.

Reményem van afelől, hogy bármit is hoz az élet, az Úr velünk van, ad hozzá erőt és kitartást, hogy véghez vigyük az Ő akaratát.

Még egy gondolat a végére, amit nemrég hallottam egy igehirdetésben: **néha meg kell történnünk, hogy áldás-sá lehessünk mások számára,** és ez a megtöretés lehet lelki is, de esetemben ez egy testi megtöretés volt.

Köszönöm a figyelmet.

Imádkozzunk: Úr Jézus

köszönöm a Te megtartó szeretetedet, hogy soha nem feledkezel meg rólunk. Legyen néha akármennyire is kilátástalan, nehéz a helyzetünk, Te adsz szabadulást, adsz gyógyulást, Te vagy az áldott orvos.

Köszönöm, hogy Te már akkor tudtad, hogy mi lesz a javunkra, amikor mi még nem láttuk, Te már pontosan eltervezted. Kérlek adj nekünk fület, hogy meghalljuk és megértsük a Te hívó szavad és akaratodat, és cselekedjünk azt. Úr Jézus köszönöm, hogy Te az én személyes megváltóm és megmentőm vagy.

Kérlek add, hogy most, akik itt kétségek között vannak, Tenálad leljenek megnyugvást és válaszokat. Így kérlek a hét hátralévő részéért is, hogy Te áldd meg az alkalmakat. Ámen.

(Elhangzott a gyülekezet berekfürdői betén 2025.10.29-én)

Új szív

Néhány szó erejéig bemutatkozom, **Csukor Imola** vagyok, Gyergyószentmiklóson, Erdélyben születtem. Református, vallásos családból származom, de be kell vallanom, így visszanézve csak „kényelmes keresztény” voltam. Olyan, aki ugyan hisz Istenben, de közben jógázni jár, megünnepli a Halloweent, és azt gondolja, ezzel nincs semmi baj.

Angol tanárként végeztem az egyetemen Erdélyben és mivel azt gondoltam, hogy egy nyelvet rendesen csak a saját országban lehet megtanulni, így kiköltöztem Angliába, ahol megismertem a férjemet. Angliában is jártunk egy magyar gyülekezetbe, de bevallom leginkább a társaság és a személyes találkozások miatt, nem a Jézus keresése, megismerése volt a fő szempont.

Egy idő után azt kezdtem érezni, hogy már nincs abban az országban békességem, így hazaköltöztünk. Már maga a haza fogalom is bonyolult volt egy felvidéki-erdélyi párnak, hiszen a férjem nem beszél románul, én nem beszélek szlovákul, így az anyaország maradt a célpont az új otthonunknak, hiszen a nemzeti identitásunk sosem volt kérdés. Így utólag visszanézve, az Úr már akkor készítette nekünk a helyet. Testvéremék akkor költöztek Főtra, és pár héten belül szóltak, hogy eladó a mellettük levő ház. Én nem akartam Főtra költözni, de Tomi meggyőzött, hogy próbáljuk meg, Így belementem.

Nemsokára megszületett a lányunk és még jobban felerősödött bennem az az érzés, hogy magányosak vagyunk, de az Úr gondoskodott rólunk, mert ekkor találtunk rá a főti gyülekezetre. Néhányszor elmentünk a templomba, és már akkor magával ragadt az a szeretetteljes légkör, ami a lelkipásztorokból és a gyülekezetből áradt.

Aztán elérkezett a lányunk keresztelőjének ideje, és az egyik felkészítő alkalmával **tudatosult bennem** valami egészen mély dolog: **hogy a mi mennyei Atyánk az egyszerű-**

lött Fiát adta, hogy nekünk üdvösségünk legyen.

Nekem is egy kislányom van – és ha belegondolok, hogy valakiért odaadjam őt..., egyszerűen elképzelhetetlen. **Az volt az első alkalom, amikor igazán megéreztem Isten felfoghatatlan szeretetét.**

A keresztelő után elkezdtünk rendszeresebben templomba járni. Az Ige egyre mélyebbre hatolt bennem, és újra meg újra megéreztem, hogy mennyire szeret engem Isten. **Megértettem, hogy én is adhatok Neki valamit, ha dicsőítem Őt, és végre igazi kapcsolatot teremtek vele.**

Ekkor született meg bennem a vágy, hogy valahogy szolgáljam Őt.

Gondolkodtam, miben lehetnék hasznos. A komatáli szolgálathoz – bevallom – nem éreztem megfelelőnek magam, hiszen nálunk otthon is kihívás főtt ételt varázsolni mindennap az asztalra.

De egyszer az istentiszteleten megláttam a kivetítőn: új tagokat keresnek a Hálaénekkarba. Lehet, hogy ott volt a Gárdonyi Zoltán énekkar is, de én csak a Hálaénekkart láttam. Abban a pillanatban tudtam, hogy ez az!

Bár a férjem gyakran mondogatta viccesen, hogy az X-Faktorba inkább ne jelentkezzenek, mégis éreztem: az Úr adott nekem annyi talentumot, hogy ezzel a hanggal Őt dicsérhetem.

Később egy másik szolgálatra is elhívást kaptam. Egy esküvői beéneklésre siettem, amikor megláttam, hogy egy kis csoport megbeszélést tart a templomkertben. Fél füllel meghallottam, hogy a Gyermekvárosban lévő, Kísérő Nélküli Kiskorú – főként külföldi – gyerekekhez keresnek angolul beszélő szolgálókat.

Abban a pillanatban újra megszólított az Úr. Tudtam, hogy ez is Tőle van. Hogy Ő újra és újra utat mutat, ha figyelek a hangjára. Nagyon hálás vagyok ezekért a szolgálatokért és bár én szeretnék adni, mégis úgy érzem,

Anyakönyvi híreink 2025. november 19-ig

Esküvők – A következő párok kértek áldást házasságkötésükre:

Horváth Roland és Rácz Nikoletta

2025. június 14.

Tompá Gergő és Krekó Alexandra

2025. július 05.

Tarcza Géza és Tarcza-Kiss Alexandra

2025. október 04.

Győri Boldizsár és Ódé Tamara

2025. október 24.

Keresztelők – Osztozunk a gyermekáldást kapott családok örömeiben:

Hunyadi László, Hunyadi László és Hunyadi-Jaksa Annamária gyermeke

2025. február 16.

Vlajk Benjámin, Vlajk Róbert és Vlajk-Kovács Helga gyermeke

2025. március 30.

Papp-Nagy Benedek Lázár, Papp Benedek és Papp-Nagy Renáta gyermeke

2025. május 25.

Hegyesi Bertalan, Hegyesi Ferenc és Hegyesi-Bartl Piroska gyermeke

2025. június 15.

Vizi Lilla Viola, Vizi András Marcell és Vizi Alexandra gyermeke

2025. július 06.

László Máté Olivér, László József és László Andrea gyermeke

2025. július 20.

Meineri János Elio, Meineri Massimiliano és Ombodi Dóra gyermeke

2025. október 05.

Albert Zsolt, Albert András és Albert-Kiss Ivett gyermeke

2025. november 09.

Rafie Levente, dr. Rafie Reza és dr. Rafie Noémi gyermeke

2025. november 16.

Asztalos Ábel, Asztalos Ferenc és A. Cselőtei Andrea

2025. november 16.

Felnőttkeresztség:

Manulek Kitti

Konfirmálók – Fiataljaink konfirmációja:

Baffia Balázs Márk, Cselőtei Péter, Halász András, Hegyközi Réka, Kovács Dorottya,

Nagy Dániel György, Tóth Léna, Várady Péter Sándor

Imádkozunk lelki épülésért mindannyiuk szívében!

Temetések – Az Úr vigasztalását kérjük a megszomorodott szívűeknek:

<i>Elhunyt testvérünk</i>	<i>Lakcíme</i>	<i>Halálának ideje</i>
Németh Sándor (86)	Budapest IV., Munkásotthon u. 55.	2024. október 28.
Máriás Györgyné (85)	Dunakeszi, Munkácsy u. 23.	2024. november 12.
Diósi László (58)	Fót, Dózsa Gy. u. 13/A	2024. november 14.
Mató Gyuláné (88)	Fót, Kandó K. u. 2.	2024. november 14.
Kovács Lászlóné (81)	Budapest, Kiss J. u. 19.	2024. december 01.
Füzi Ferencné (80)	Fót, Kazinczy F. u. 78.	2024. december 18.
Koczó Sándorné (95)	Fót, 48-as Ifjúság u. 23.	2024. december 30.
Dudás Lajosné (85)	Fót, Öreghegyi u. 14.	2025. január 18.
Hendzsel Pálné (83)	Fót, Szent Imre u. 47.	2025. január 24.
Nadolai Sándor (71)	Fót, Juhász Gy. u. 42/A	2025. január 27.
Spáda Domokos Lajos (74)	Fót, Ybl M. u. 22.	2025. február 11.
özv. Lőrik Sándorné (91)	Fót, Széchenyi I. u. 20.	2025. február 15.
Gál Imre (85)	Fót, Vörösmarty M. u. 19.	2025. február 17.
Tóth Árpád (81)	Fót, Alagi u. 62.	2025. március 08.
Liszi Lászlóné (92)	Fót, Kossuth L. u. 30. fsz. 5.	2025. március 11.
Nagy Istvánné (73)	Fót, Bokor köz 2.	2025. április 23.
Molnár András (66)	Fót, Alberti B. u. 6.	2025. május 07.
Dudás Jánosné (73)	Körösnagyharsány, Vasút u. 10.	2025. május 14.
Jakab Sándor Józsefné (76)	Fót, Bajcsy Zs. u. 11.	2025. május 26.
Balogh Péter Merse (77)	Budapest III., Vízimolnár u. 34.	2025. május 31.
Molnár Jánosné (69)	Dunakeszi, Jászai M. u. 23.	2025. június 16.
Kiss Sándor (77)	Fót, Dózsa Gy. u. 5.	2025. június 29.
Veres Vincéné (86)	Fót, Kund P. u. 20.	2025. július 06.
Dr. Kanizsai Endre (84)	Budakalász, Jankovics Gy. u. 15/A	2025. augusztus 10.
Balogh Vilma (91)	Fót, Kossuth L. u. 64.	2025. augusztus 16.
László Istvánné (83)	Fót, Liget u. 1.	2025. szeptember 06.
Pénzes Lajosné (85)	Fót, Kossuth L. u. 54.	2025. szeptember 08.
ifj. Kalocsay Ferenc (73)	Fót	2025. szeptember 09.
Döményi Sándor (84)	Fót, Vörösmarty M. u. 8.	2025. szeptember 24.
Gódor Józsefné (84)	Fót, Dózsa Gy. u. 10.	2025. október 09.
Rák Lajos László (75)	Tápiószentmárton, Szelei u. 25/B	2025. október 24.
Kovács László (55)	Fót, Kiss J. u. 8.	2025. október 26.
Sz. Kovács Istvánné (84)	Fót, Czuczor G. u. 4.	2025. november 10.

hogy én kapok általuk.

Így teltek az én napjaim – hol Isten közelségében, hol egy kicsit távolabb.

Közeledett 2023 karácsonya. A szüleim érkezésére vártunk Főton. December 26-án reggel, amikor felkeltem, hogy az énekkari szolgálatra készüljek, rápillantottam a telefonomra és láttam, hogy 5 nem fogadott hívásom volt édesanyámtól hajnalban. Azonnal tudtam, hogy baj van.

Visszahívtam, és megrendülve mondta, hogy édesapámat az éjjel bevitték Marosvásárhelyre a kórházba, mert infarktusa volt – ráadásul a szív főerét érte.

Már az is kész csoda volt, hogy egyáltalán sikerült időben bejutni vele a kórházba, hiszen egy órát várnia kellett mentős orvosra, és tőlünk még 2 és fél óra az út Marosvásárhelyig. Amikor végre sikerült megtalálnom, hogy melyik kórházba vitték, a recepción azt mondták, hogy még a műtőben van, de nagyon súlyos állapotban került be.

Letettem a telefont, **összeomlottam, és imádkozni kezdtem: „Uram, kérlek, tartsd életben édesapámat!”** Nem tudtam azt mondani, hogy legyen meg a Te akaratod. Kértem, könyörögtem Hozzá: lehet Uram, hogy neked más terved van, de kérlek tervezz újra, nekünk még olyan nagy szükségünk van rá. Kértem, hogy Ő vezesse a doktorok kezét a műtőben.

Amikor újra sikerült a kórházzal beszélnem azt mondták, kihozták a műtőből, de az intenzívban van, mert nem tudják a vérnyomását stabilizálni, és válságos az állapota.

Ekkor az egyik kedves testvér, barát a gyülekezetből, átküldte nekem az aznapi Igét a Bibliaolvasó kalauzból, nagyon hosszú öszö-vetségi rész volt, felét nem is értettem, de tudtam, hogy ez a rövid rész belőle nekem szólt: „*En vagyok az Úr, minden élőnek az*

Istene. Van-e számomra lehetetlen?”

(Jer 32,27)

És bíztam benne, hogy az Úr meg fogja őrizni édesapám életét.

Este már tudtunk vele beszélni, és mi is elindultunk haza Erdélybe. Másnap újra beszélünk telefonon, de feltűnt, hogy nagyon kapkodja a levegőt.

Amire beértünk a kórházba, a doktornő rossz hírekkel fogadott, mélyaltatásba, lélegeztető gépre tették, mert a betegség szövődményeként súlyos tüdőgyulladása lett. A szíve is nagyon gyenge volt, közel állt ahhoz, hogy leálljon a keringése. Bízató szavakat vártunk a doktornőtől, de mást nem tudott mondani, csak hogy az Úr Istentől függ az élete. (Utólag megtudtam, hogy ő is hívó volt.)

Szüntelenül imádkoztunk.

Csodálatos volt megta-pasztalni, hogy minden nap egy bátorító üzenetet kaptam, amikor kinyitottam a Biblia-alkalmazást és mély hála volt a szívemben azért is, hogy a gyülekezeti

testvérek/barátok mindennap imádkoztak édesapám gyógyulásáért.

Egyfajta kettősséget éreztem, hogy bár **eddi-gi életem legnehezebb napjait élem meg, de mégis ennyire bensőséges kapcsolatban még sosem voltam az Úr Jézussal.** Ennyi személyes üzenetet soha nem kaptam, mint ebben az élethelyzetben. Rájöttem, hogy sosem voltam igazán hű Istenhez, és ezalatt a kórház közelében töltött két hét alatt egy teljesen új érzés támadt fel bennem, a hűség Őiránta.

Másnap, amikor bementünk, az orvosok azt mondták, a kezelés ugyan hatásosnak látszik a tüdőgyulladásra, de a szíve nagyon gyenge, lélegeztető gépen kell még tartani őt.

Ott álltam értetlenül, és csak ennyit mondtam: „Uram, nekem nem ezt ígérted”, és az

is megfordult a fejemben, hogy ezek az üzenetek nem is nekem szóltak.

Hazamentünk, és egész éjjel imádkoztam. Időnként belealudtam az imába, de ahogy felébredtem, újrakezdtém. Csak egy dolgot kértem: „Kérlek, Uram, erősítsd meg a szívét.” És újra és újra.

Reggel, amikor kinyitottam a Bibliálmalmazást, ez várt rám: Ézsaiás 41,10: „*Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobboldal támogatlak.*” Emlékszem, futottam át a nővérem szobájába, és ujjongtam: „Megmenti az Úr édesapánk életét!”

Amikor bementünk a kórházba, megtudtuk, hogy már hajnalban felébresztették édesapámat, mert annyit javultak az eredményei. Két orvos is értetlenül állt az ágyánál.

Én viszont tudtam, hogyan lehetséges ez.

Két hetet töltött az intenzívén, hol jobb, hol rosszabb eredményekkel, de többé nem kétkedtem. Tudtam, hogy az Úr megtartja édesapám életét.

És valóban megtartotta. Nagyon lassan, de folyamatosan javult. Két hónapig nem bírt az ágyból felkelni, mert annyira gyenge és fáradt volt, de a mai napig ő is hiszi és vallja, hogy az Úr őt felemelte.

A kezelőorvosa a mai napig csak áll értetlenül és nem hiszi el az objektíven mérhető értékeket. Édesapám szíve most már majdnem 30%-ban működik, biciklizik, nagyokat sétál és teljes életet él, talán teljesebbet, mint azelőtt.

Mert **ma már tudom, hogy az Úr Jézus hatalma nemcsak megment, hanem új szíveket is ad**, szó szerint és átvitt értelemben egyaránt. Nekem annyi Isten-élményem volt már azelőtt, már annyiszor bizsergett az én szívem is, de az én személyes találkozásom Krisztussal ott Marosvásárhelyen történt meg, és Fótira már én is egy új szívvel érkeztem meg.

(Elhangzott a gyülekezet berekfürdői betén 2025.10.30-án)

Berekfürdő

2025. október 28. és november 1. között került megrendezésre gyülekezetünk csendesshete.

Kiszakadva a mókuserékből, várakozással a szívünkben érkeztünk meg családdal Berekfürdőre. Nem volt zökkenőmentes az indulásunkat megelőző pár nap. Egyik gyermekünk lebetegedett és teljesen bizonytalanra vált, hogy felépül-e az indulás napjára. Isten kezébe adtam, hogy eljutunk-e majd végül a csendesshetre. Ez a pár nap ráeszméltetett, hogy **a csendessheten való részvétel nem evidencia**, hanem ha megadatik, akkor az **egy Istentől kapott ajándék**. Sokszor, amikor nehézségek nélkül kapunk meg valamit, észre sem vesszük annak ajándék mivoltát. Nagy volt a hálánk és boldogságunk, amikor végül úgy alakult, hogy elindulhatunk Berekfürdőre. Utólag már azért is hálát tudtam adni, amiért Isten megdolgozta az indulás előtti időszakunkat, s így a csendesshetre mindvégig ajándékként tekinthetem.

Azt vettem észre, hogy a programok megkezdésekor még kissé csikorogtak a fogaske-rekek, az otthon ritmusát lassan tudtam csak magam mögött hagyni. Igazság szerint bele kell rázódni egy kicsit a pihenésbe, elmélkedésbe is. Isten azonban már ekkor is munkálkodott bennem. A csendesshét során mindenkihez eljut néhány üzenet. **Isten kitartóan kopogtat a szívünk ajtaján.** Jó eséllyel akad olyan gondolat is, mely mélyebben is megérint bennünket, és ennek hatására hazatérve máshogyan látunk bizonyos dolgokat, átgondoljuk az addigi hozzáállásunkat, prioritásainkat is. **A csendesshét afféle lelki nagytakarítás. Isten ilyenkor elénk hozza mindazt, amivel dolgunk van, sőt nem egyszer belé fájdit mindabba, ahol gyógyulásra és tisztulásra van szükségünk.**

Délelőtti előadások

A hét témája ez alkalommal „Az evangélium

ereje” volt. Sebestyén Győző tiszteletes úr előadásai során az evangélium erejét dinamithoz hasonlította. Dinamithoz, amely mindent visz, ha robban. Megtudtuk, hogy az evangélium mindamellett, hogy Isten hatalmas és dinamikus erejének hordozója, komoly erőforrása is a hívőknek. Az előadások során szépen kirajzolódott, hogy Pál apostol több olyan helyzetbe is került utazásai során, amikor az evangélium átadása kifejezetten nehéznek, sőt lehetetlennek bizonyult. Egy-egy helyzet alapos átgondolása közben képet kaptunk arról, hogy Pál apostol milyen megpróbáltatásokkal állhatott szembe abban az időben. Ezek után tiszteletes úr rámutatott azokra a párhuzamokra, amik minket, a mai kor embereit is érintik, amikor Jézussal a szívünkben érkezünk meg valahová, ahol szükség lenne Őrá.

Elgondolkodhattunk azon, hogyan a tudás adta magabiztosság eltávolíthatja az embereket attól, hogy Isten igazságait tartsák figyelmük középpontjában. Vagy azon, hogyan a földöntúli misztikum iránti vágyunkat számos alternatíva kívánja betölteni Jézus helyett. Tiszteletes úr kitért arra is, hogy a Sátán az éppen hatalma alatt tartott dolgokat nem engedi ki könnyedén kezei közül, itt megjegyezve azt, hogy a bálványimádó kultuszok és a gazdasági érdekek komoly mér-

tékben össze tudnak fonódni.

Beszélgetések kiscsoportban

Az előadást kiscsoportos beszélgetések követték. Ezek igazán jó alkalmat adta arra, hogy megfogalmazzuk, felszínre hozzuk mindazt, amiről a délelőtti előadás alatt hallhattunk. Kis létszámban, kellemes légkörben dolgoztuk fel a témát, amelyben mindenki számára más-más vált hangsúlyossá. Jó volt megtapasztalni, ahogyan történeteink és meglátásaink formálólág is hatottak egymásra. Csoportomban az első alkalommal kis képek közül kellett kiválasztanunk azt, amelyik a leginkább kifejezi, hogyan tekintünk jelenleg Istenre. Jó volt egy kicsit elgondolkodni rajta, hogy hogyan tudnám egy képben megjeleníteni mindazt, ami azelőtt nem tűnt megfoghatónak igazán. Végül két képet is választottam, melyek arról mesélnek, hogy **Isten szabadítóként lépett fel az életemben és ahogyan arra hív, hogy egyik lépést a másik után tegyem meg Őt követve.**

Bizonyásgtételek

A bizonyásgtételek igazán bensőséges módon mutatták be, hogy gyülekezetünk egy-egy tagja miként tapasztalta meg Isten jelenlétét nehézségekkel teli útja során. Lenyűgöző volt hallgatni, ahogyan erővel és meggyőződéssel beszéltek Istenről és az Ő munkájá-

ról. Megosztották velünk fájdalmaikat, bánatukat, félelmeiket. Bizonyoságot tettek arról, hogy **a Kősziklánál nincs stabilabb pont a világon a legnagyobb viharok idején sem.** Élet-halál harcaik történetei arra tanítottak, hogy mi – akik az övékénél sokszor hétköznapiabb gondokkal küzdünk, s még így is bizonytalankodunk néha, hogy Jézust válasszuk-e minden egyes helyzetben –, **ragadjuk meg Istent és higgyük el minden kételkedést félretéve, hogy Jézus az egyetlen út, az igazság és az élet.** Különös hatást gyakorolt rám Reményi Klári néni bizonyágtétele. Rendkívül megrendítő volt, amilyen erővel és győzedelmesen beszélt az őt ért egymás utáni csapások ellenére is. Szem nem maradt szárazon, szív nem maradt érintetlenül.

Esti alkalmak

Sebestyén Julianna tiszteletes asszony előadásaira esténként került sor. Ebben az időszakban a gyerekek már fáradtak voltak és én vállaltam a lefekvés körüli teendőket, így ezeken nem tudtam személyesen részt venni. Éppen ezért nagyon hálás voltam a hanganyagok feltöltésének gyorsaságáért, ugyanis minden reggel, még a család ébredése előtt meghallgathattam ezeket. Tiszteletes asszony a győztes keresztyén életről beszélt. Első alkalommal az imát, az Istennel való

szüntelen kapcsolatot hozta elénk. Fontos témát érintett meg ezzel. A kiscsoport utolsó alkalmán legalább a fele társaság arra a kérdésre, hogy „Mit viszel magaddal?”, az imával kapcsolatos üzeneteket emelte ki.

Mindemellett

A fakultatív és kötetlen programokból, egymás közti beszélgetésekből is akadt jó néhány áldásos pillanat. Számomra mindig felemelő élmény együtt énekelni a gyülekezettel, de jó volt néha belevegyülni a gyerekek társaságába is, vagy társasozni egyet néhány testvérrel egy jó hagymás zsíroskenyér mellett.

Zársónak egy a csendeshéten elhangzott igeszakaszt választottam, amely számomra azt üzeni, hogy nagy szükség van a bizonyágtételekre és az evangelizálásra. Mert ahogyan Isten a szavainkon és tetteinken keresztül, a Lélek által szórja a dinamitot, az bármikor bárkiben robbanhat. Erősödjünk meg az Ő jelenlétében és adjuk tovább, amit tőle kaptunk. Áldást, békeséget kívánva:

„Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.” (2Tim 2,1-2)

Pappné Pisóke Krisztina

Amikor a missziós terület házhoz jön...

„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig.” (ApCsel 1,8)

A missziói parancsot megszívlevél tavaly nyár óta jár egy maroknyi csapat a gyülekezet és nem utolsósorban Jézus képviselőként a templom tözsomszédságában élő kísértő nélküli külföldi gyerekekhez, heti egyszer élménypedagógiai, evangéliumi foglalkozásokat tartani. A gyerekek a legkülönbözőbb országokból érkeznek egyedül, vagy időköz-

ben alakul úgy, hogy szülői felügyelet nélkül maradnak: ki a szomszédos orosz-ukrán konfliktus elől menekülve, ki gazdaságilag lehetetlen helyzetből, akár a föld végső határáról, ázsiai, afrikai országokból.

„Biztos Szikla Klub” néven indítottuk az alkalmakat, utalva az Igére: *„Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló a bölcs emberhez, aki kősziklára építette a házat.”* (Mt 7,24)

A gyerekekről, egyes sorsokról adatvédelmi okokból kifolyólag nem beszélhetünk, nem is igen tudhatunk, de általános tapasztalatainkat, tapasztalataimat a szolgálattal kapcsolatban meg tudom osztani.

Kettesével megyünk, mint az egykori tanítványok. Először nem értettem, miért, hiszen a gyermek-istentiszteleteket is csodálatosan tudjuk kivitelezni egyesével. Menetközben viszont tapasztaltam, mennyivel jobb így, mert mi is mint szolgálattevők összekapcsolódunk, összehangoljuk az ötleteinket, megosztjuk a tapasztalatainkat, inspiráljuk, gazdagítjuk, motiváljuk egymást, együtt hordozzuk a terhet, együtt könnyebb megállni is. Vannak, akik imádságban, egyéb háttértámogatással járulnak hozzá a szolgálatunkhoz, amiért nagyon hálásak vagyunk.

A folyamatosan változó összetételű, homogénnek a legnagyobb jóindulattal sem nevezhető csoportban embert próbáló feladat „foglalkozást” tartani, hiszen teljesen különböző a gyerekek kulturális, vallási, nyelvi, életkori háttere, nem beszélve a talajvesztett állapotról: szülők nélkül egy idegen országban, idegen emberek között. De visszük, amink van. Lehet, hogy ez adott esetben csak a pusztá lelkesedésünk, néhány lufi, pár jó falat, egy kedves mosoly, egy jó szó, együttérző figyelem, közös séta, egy bátorító Ige, evangéliumi történet, egy apró ajándék, kézműveskedés, vagy valami örült játék, amiben éppen felszabadultan, bolondozva vehetnek részt a fiatalok.

Ami engem illet, eleinte órákat készültem egy-egy ilyen foglalkozásra: végigolvastam

az anyagot, átgondoltam, mi működhet ilyen kontextusban, majd lefordítottam, segédanyagot gyártottam, képeket, eszközöket gyűjtöttem, kellékeket vásároltam, hogy minden patent legyen. Nem egyszer előfordult, hogy ez teljesen hiábavaló volt, mert éppen valami program miatt nem tudtuk megtartani az alkalmat, például fodrász jött, vagy egyszerűen csak fáradtak, motiválatlanok voltak, esetleg épp nem voltak vevők a témára. Kicsit sarkítva a tapasztalatom az, hogy amíg egy gyülekezeti gyermek-istentiszteleten általában az óratervnek átlag 90%-át le tudom adni, addig a vegyes külföldi csoportban kiemelkedő teljesítménynek számít, ha a 10% átmegy. Azért néha történetek csodák is, amit valószínűleg nem magunknak köszönhetünk.

De miért csináljuk mégis? Elsősorban persze az Úrért, aki elhívott és kiküldött, de valljuk be, valahol mélyen szerintem nagyon szeretjük a kihívásokat. Természetesen **a gyermekekért, akiknek a lába alá szeretnénk egy, illetve A Biztos Sziklát állítani.** Kicsit talán magunkért is, mert azt érezhetjük, hogy hozzátehetünk ahhoz, hogy valakinek egy picit jobb legyen. **Az igazi jutalom ugyanis a sok csillogó tekintet, az öröm, mosoly az arcokon, a hála az ott hagyott celluxért, szívószálakért,** olyan apróságokért, ami a saját gyermekeinknek semmit nem jelent, mert természetes, hogy van. Ezek a fiatalok többnyire jönnek-mennek, de mégis egyen-egyenként különleges helyet foglalnak el a szívünkben. Imádságban hordozzuk, az Úrra bízunk őket, nem tudva, mi történik velük, miután kikerülnek a látókörünkől.

A közel másfél év tapasztalata alapján szolgálatunk lényegét Ferenc pápa szavaival tudnám megragadni: **„Hirdessétek az evangéliumot, és ha szükséges, akkor szavakkal is!”** Az Úr pedig megadja hozzá az erőt, és mindazt, ami szükséges. A nyelvtudás hiánya sem akadály. (Székely Pálnál lehet jelentkezni! ☺)

B.M.

Csak TE!

Arról szeretnék bizonyosságot tenni nektek, hogy az Úr kegyelme, jóságos szeretete hogyan hordozza életemet.

2024.01.24-én **elvesztettem szeretett páromat.**

Itt maradtam, darabokra hullott az életem. Azt gondoltam, nincs tovább értelme az életemnek. Fejemben ezek a kérdések voltak: Mi lesz ezután? Mi lesz a családommal? Mi lesz velem? Hogyan tovább?

Teljesen összezavarodtam: **gyászoltam, lelkemben belül vihar tombolt**, kilátástalanság, fájdalom, keserűség, magány, férjem hiánya, a mindennapi létezésem olyan volt, mintha egy puszta közepén lennék!

Közben jöttek a napok, elintéznivalók, feladatok, Jézus Krisztus vigasztalására, erejére volt szükségem. Könnyeim között folyamatosan imádkoztam, segítségül hívtam a Megváltó és Megtartó Krisztusomat, Uramat!

Tudtam, **az egyetlen jó megoldás, ha nyitott szívvel őszintén leborulva Uram előtt kimondom: „Uram, egyedül csak rád van szükségem!”**

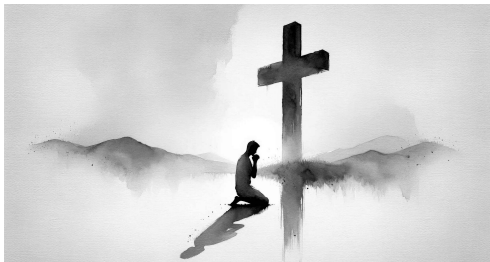
Imádságaimban újra és újra Jézus Krisztusban való hittel és reménnyel könyörögtem szabadításáért, gyógyításáért!

Folyamatosan olvastam a Bibliát, hallgattam igehirdetéseket, kerestem, kutattam az íráskokban Isten ígéreteit.

Elővettem a kapott igéskártyáimat. 2008-tól évszám szerint sorba raktam, elkezdtem olvasni, választ vártam Istentől, hogy mi a további terve az életemre vonatkozóan.

Az egyik igéskártyán ez állt: „*Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít.*” (Jób 5,18)

Szívemig ért az Ige az akkori élethelyzetemben. **Megértettem, hogy életem Isten kezében van! Nem feledkezett meg rólam, meghallotta imáimat, könyörgéseimet! Mindent tud, ami velem történik.** Ő az én Teremtőm, Ő tud egyedül megvigasztalni, megtartani, Ő ad erőt, túlélni a napokat, Ő

gyógyít meg, mindenben a javamat akarja.

Jó volt a lelkemnek meghallani: Isten meggyógyítja az övéit!

Majd a következő igéskártyámat olvastam: „*Ha kiált hozzá, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.*” (Zsolt 91,15)

Betöltötte lelkemet az Ige üzenete, tudtam, személyes üzenet ez nekem kétségeimre és válasz imádságaimra.

Az öröm és hála szavaival csak azt tudtam mondani: **Uram, szívből köszönöm! Ezt nekem mondd? Itt vagyok ebben a testi-lelki nyomorúságban és Te személyesen nekem szólsz? Azt mondd, hogy bízzak Tebenned és ígéreteidben. Te szeretsz engem úgy, ahogy vagyok? Megnyugvást és gyógyulást adsz, felemelsz ebből a lelki ürességből, pusztaságból, és megajándékozol engem kegyelmed ajándékaival, erőt adsz nekem, hogy a Te dicsőségedre éljek!**

A zsoltár üzenete reményt gyűjtött szívemben, Jézus Krisztussal élő kapcsolatban élve egy békés, új élet folytatására.

Tudom, vallom, hogy Uram Jézus áldó karjaiban tart, mint jó pásztor terelget – visszatálaltam a szeretett közösségbe –, hálás szívvel köszönöm az önzetlen testvéri szeretetet és figyelmet!

Naponta megtapasztalom és hittel vallom: „*Csak Istenben nyugoszik meg lelkem; tőle van az én szabadulásom.*” (Zsolt 62,2)

Jézus Krisztus az élet, én Őt választottam életem Urának! „Egyetlen erős köszikla”, aki próbáinkban, terheink hordozásában – lelki válságainkban – Szentlelke erejével átsegít, megoltalmaz, védelmet nyújt, szabadít,

vigasztal és megtart. Gondoskodik minden szükségünkről – gyógyít!

Hitem Isten Igéjére épül, és ez a hit az élő, feltámadott Jézus Krisztussal kapcsol össze. Az Úr gyermekeként minden reménységem az Úrban van!

„De én benned bízom, Uram! Azt mondom: Te vagy Istenem.” (Zsolt 31,15)

Végül az Ézsaiás 30,31 bátorító Igéjével fejezem be bizonyágtételemet hitünk épülésére: „De a kik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!”

Isten áldását kérem mindnyájunk életére. Köszönöm, hogy meghallgattatok!

özv. Csernák Miklósné

Sajtos kekszes keresztyének

Ezt a történetet nemrég hallottam.

Egy férfi már évek óta Amerikába akart menni, hogy jobb életet teremtsen magának és családjának. Évről évre szorgalmasan gyűjtögetett és végül elég pénze lett, hogy jegyet vegyen egy az ígért földjére tartó hajóra. Csupán egy tömb sajtot és egy pár zacskó kekszet vitt magával. A hajó fedélzetén gyakran elment az ebédlő mellett és az ablakokon keresztül vágyakozva nézte a vendégeknek felszolgált fényűző ételeket és a szemet gyönyörködtető terítéket az asztalon. Ilyenkor a gyomra megfájdult az éhségtől, és bánatosan eszegette a magával hozott szegényes kekszt és sajtiját. Amikor a hajó kikötött, az egyik dolgozó megszólította a férfit: „Miért nem csatlakozott hozzánk egyetlen étkezéshez sem? Valami baj volt az étellel?” Mire a férfi azt válaszolta: „Dehogy! Az ételek nagyon finomaknak tűntek, nekem viszont csak a jegyre volt elég pénzem, az étkezésre nem.” Mire a dolgozó ezt válaszolta: „De hát az étkezések benne voltak a jegy árában! Minden étkezésnél megterítettünk Önnek is az asztalnál és csodálkoztunk, hogy miért nem csatlakozott hozzánk?!”

Vajon nem követjük-e el mi is ezt a hibát? **Nem vagyunk mi is sokszor csupán sajtos kekszes keresztyének?**

Mire gondolok?

Elfogadjuk Krisztust, mint személyes Megváltónkat és azt gondoljuk, ez elég ahhoz, hogy meglegyen a jegyünk a mennybe. Másra nincs is szükségünk.

Csupán egy dolgot felejtünk el: ehhez a jegyhez ezernyi más is jár! Ezernyi dologra jogosít még! Ott van, a miénk, csak nem használjuk fel, vagy nem használjuk ki. Ezeket **Jézus vásárolta meg számunkra és Ő fizette ki az árát is.**

A történet eredeti címe ez lenne: Kérd jogosan, ami a tied! Hiszen a mi Istenünk ígéretei tárházát kínálja nekünk a Biblia által. És mivel Ő ígéreteket tevő és megtartó Úr, bátran bízhatunk azokban! Mert az *Örökkévaló beszéde igaz és tiszta*, mondja a *Zsoltár 12,6*. Sok személyes megtapasztalást is tudnék erre hozni. Az őszi utazásunk Izraelbe talán most a legaktuálisabb példa az életünkben. Erről majd bővebben is szeretnénk bizonyágot tenni nektek, reményeink szerint nem sokára. Ezek az ígérek hit által lehívhatóak, megélhetőek és igen, kérhetőek is egyben. Nyilván először is tisztában kell lenni azzal, mik is ezek a konkrét, személyes vagy egyetemes ígérek. Ehhez időt és helyet kell keresnünk a sokszor zaklatott és a világi dolgokkal megterhelt életünkben. De higgyetek el, megéri! És mikor, ha nem most, Jézus születését ünnepeelve lenne a legalkalmasabb az idő erre?! **Hiszen Jézus a fiúságot hozta el a benne hívőknek, mikor otthagyta a menny dicsőségét és megszületett földi emberként. Azoknak szeretné ajándékozni, akik teljes szívvel tudnak hinni Őbenne.** Ezzel együtt pedig az örök élet ígértét kínálja, Vele, a Szeretettel (*1Jn 2,25*).

A végén pedig egy rövid felsorolás Isten egy-egy ígértéről, ami sohasem változik, és amit még nagyon sok követhet:

Veled vagyok minden nap a világ végezetéig

(Mt 28,20)

Szeretlek... örök szeretettel, továbbra is csupa jóssággal vagyok irántad (Jer 31,3)

Elvezetlek... a hegy csúcsáig, lábaidat az őz lábaihoz teszem hasonlónak (Hab 3,19)

Gondot viselek rád... olyanmire, hogy karjaimban hordozlak (Ézs 40,11)

Megőrizlek... a ragadozóktól, az ellenségetől (Zsolt 91,1-2)

Nem hagyak el... számíts rám (Józs 1,5)

Letörölöm könnyeidet... megvigasztallak, bekötözöm sebeidet (Jel 21,4)

Kívánom, hogy merjünk jogosan, mint az Atya örökösei igényt tartani Isten ígéreteinek beteljesedésére életünkben. Merjünk és akarjunk helyet foglalni Isten megterített asztalánál, hogy Vele együtt megkapjunk mindent, amire szükségünk van, Jézust követő életet élni. Ámen.

Ambrusné Xénia

Gyerekszáj

2. nap az óvodában. Óvó néni örül az új kis 3 évesnek:

- Szia Kolos! Jól emlékszem a nevedre? Még soha nem járt hozzánk Kolos, te vagy az első Kolosunk!

Kolos: - Nem jól emlékszel!! Már tegnap is jártam itt!

Áhítaton:

Alíz imádkozik: - Köszönöm Istenem..., hogy itt ülhetünk a szőnyegen...

Óvónő: - Isten annyira szeretett minket, hogy megteremtett minket... véletlenül?

Gyerek: - Nem, direkt!

Sárinak száraz a keze:

- Anya ezt a krémet nekem adta, örökségbe!

Ebédnél Peti borsófőzeléket kap, amit nagyon nem szeret. Kati néni jól összenyomkodja, hátha...

Peti: - Mi ez?!

Kati néni: - Hús egy kis zöld szafittal.

Peti: - Ez összenyomott borsó!!!

Alíz: - Apukám már járt Kong-Kongban!

Uzsonnánál nem kaptak még inni a gyerekek, Levi jelzi, dadus néni feláll, vizet oszt.

Emma jelentkezik, hogy ő is kér.

Levi: - Nem kell jelentkezni, miattam jön a víz!

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- Urunk minden munkásáért, aki nehézségben van;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgáltók kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókéért;
- az egyházi oktatási intézményekért, az órbottyáni szeretetotthonért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért, a gyermekek között végzett szolgálatért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekarunk jövőjéért;
- a kislagi gyülekezet testi-lelki épüléséért;
- egyházunk és egyéni lelki életünk megújulásáért, a missziói munkákért;
- Isten megtartó kegyelméért;
- a házaspárokért, a gyermekáldásra vágyókért;
- a gyászolókért, a megkeseredett szívűekért;
- a magyar népért, országunk jövőjéért, vezetőiért;
- a szomszédban zajló háború megszűnéséért.

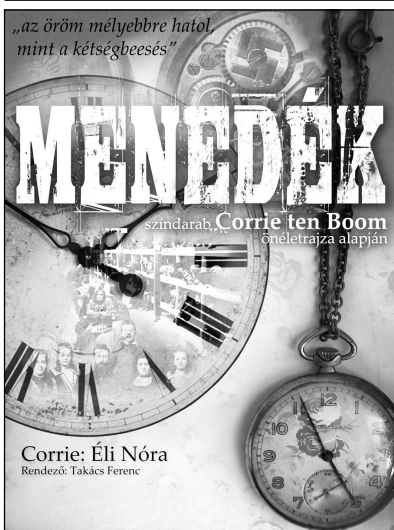

örömHÍrLap
A Fót-Központi Református
Egyházközség Folyóírat

Felelős szerkesztő:
Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.
Tel.: (27) 632 540
Mob.: (30) 638 4723
www.fotiref.hu
hivatal@fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
de. 8–12h és du. 14–18h között,
valamint istentiszteletek után.

Meghívó!

Éli Nóra monodramája
Corrie ten Boom önéletrajza
alapján a Fót-Központi
Református Templomban
2026. február 20. 18:00

Állandó alkalmaink

Vasárnap	10:00	Gyülekezeti istentisztelet
	10:00	Gyermek-istentisztelet (4 csoportban: 3-5, 6-8, 9-11, 12-14 évesek)
Szerda	9:00	Bibliaóra
Péntek	17:00	Oázis
	10:00	Imaóra
	17:00	Frissifi
Minden csütörtökön	9:30	Baba-mama kör
Minden hónap első keddjén	18:30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17:30	Női óra

Énekkari próbák

Szólampróbák hétfőnként:

szoprán - 18:00	alt - 18:30
tenor - 19:15	basszus - 20:00
Összpróba:	szerda 18:30
Hálaénekkar próbája:	csütörtök 18:00

~ Különleges alkalmaink ~

Dec.	22-23.	18:00	Előkészítő alkalom
	24.	16:00	Szenteste – udvari istentisztelet a konfirmandusok szindarabjával
	25.	10:00	Karácsonyi úrvacsorás istentisztelet
	26.	10:00	Karácsonyi úrvacsorás istentisztelet
	31.	17:00	Örvjáró istentisztelet
Január	1.	17:00	Újévi istentisztelet
	19-23.	18:00	Ökumenikus imahét – szervezés alatt
Február	17-20.	18:00	Előkészítő alkalmak, böjti bűnbánati hét
	22.	10:00	Böjti úrvacsorás istentisztelet
Március	29.	10:00	Virágvasárnap
	30-ápr. 3.	18:00	Nagyheti bűnbánati hét
Április	3.	10:00	Nagypéntek – istentisztelet
	3.	18:00	Nagypéntek – Passió
	5.	10:00	Húsvéti úrvacsorás istentisztelet
	6.	10:00	Húsvéti úrvacsorás istentisztelet
	12.	10:00	Női csendesnap

FELHÍVÁS!

Amennyiben banki átutalással juttat el adományt gyülekezetünk számára, kérjük, a közlemény rovatban tüntesse fel nevét, lakcímét és az adomány célját!

Bankszámlaszámunk:

Fót-Központi Református Egyházközség 66000028 15408631